

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1373/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Стојановић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, са седиштем у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2622/18 од 06.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2622/18 од 06.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2622/18 од 06.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 9691/16 од 06.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености за период од 01.11.2013. године до 29.05.2014. године исплати износ од 15.731,56 динара, са законском затезном каматом почев од 11.05.2017. године као дана вештачења, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име законске затезне камате од дана доспећа, па до 11.05.2017. године исплати износ од 6.881,43 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености у бруто износу за период од 01.11.2013. године до 29.05.2014. године исплати износ од 2.657,71 динара, са законском затезном каматом почев од 11.05.2017. године, као дана вештачења, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име законске затезне камате од дана доспећа па до 11.05.2017. године исплати износ од 1.192,25 динара, као неоснован. Ставом петим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2622/18 од 06.08.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, а пресуда Основног суда у Крагујевцу П 9691/16 од 06.11.2017. године се потврђује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за исплату на име накнаде штете као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер потреба за уједначавање судске праксе у овој врсти спора не постоји. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужилац указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена. Побијаном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468 ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда, у поступку у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић